

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка «Травень - 2016»

Останній дзвоник – це символ закінчення навчання, веселе й сумне свято одночасно. Начебто зовсім недавно ви, дорогі випускники, боязко й невпевнено ввійшли в 1-й клас – і у вас усе було попереду. А тепер лунає останній дзвоник, і йдуть у минуле довгоочікувані перерви, щоденники успішності, жарти з сусіда по парті. Як стрічка кіно, закінчилися безтурботні роки дитинства, що подарували вам багато гарного, зробили розумнішими.

Щиро вітаю зі святом останнього дзвоника – святом прощання з рідним лицем! Для вас, випускники, цей дзвоник справді є останнім, бо залишаються позаду ваші роки навчання – найбільш безтурботна та щаслива пора життя, багата на мрії та сміливі плани.

Ви вирушаєте в самотійну дорослу дорогу. Бажаю, щоб цей шлях був щасливим, сповненим гарних подій і здобутків. Вірю, що ви реалізуєте власні здібності, таланти, побудуєте успішну кар'єру, будете гідними творцями свого життя і справжніми патріотами нашої країни! Бажаю вам упевненості у власних силах, невичерпного завзяття та здійснення всіх ваших мрій.

Глибоко вдячний педагогам і батькам! Ви вклали у своїх вихованців і душу, і серце, і знання. Своєю любов'ю та невтомною працею допомагали пізнавати світ, плекали найвищі моральні цінності.

Щастя всім, добра, міцного здоров'я та успіхів! У добру путь!

І.В.Гальченко

На прощання навчальному року

Куди не поглянь — усюди «чотири»

2015-2016 навчальний рік проходив під заступництвом магічної «четвірки» — символу стабільності, міцності, непорушності, яка асоціюється з такими сакраментальними, вічними поняттями на Землі, як чотири природні стихії, і стільки ж періодів доби, і пори року, і сторони світу.

ввести замість 12-бальної 14-бальну систему оцінювання, бо саме на цілих «14» знають свій предмет наші вчителі. Вони майстерно передають власні знання своїм вихованцям, та настільки професійно, що під їхнім керівництвом за один лише рік 14 учнів написали науково-дослід-

таючи солодкими ароматами міста, втомлені від пробок і суєти. Співають птахи. І так добре на душі! 27 травня в нашому ліцеї звучить останній дзвінок.

Для випускників закінчення навчального року пов'язано не тільки з радістю, але і з побоюванням, легким смутком, надіями... Для них останній дзвоник є відліком початку найбільшої зміни в житті. Вони начебто і не зовсім дорослі ще, але вже й не діти. Попереду ще море тривоги у вигляді випускних та вступних іспитів.

*Скоро, скоро стрінете ви
на світанні сонця
ясен схід,
І постане в буйнім
квітуванні перед вами
світ.*

*Закружляє на прощання
вальс...*

*Рідна школа із любов'ю
проводжає вас.*

*Все здолати потрібно
вам буде не раз,*

*Не впадайте у відчай,
боріться!*

*Йдіть сміливо, прийшов -
бо вже час,*

*Мрія кожного з вас хай
здійсниться!*

Найщиріші привітання й найкращі побажання з нагоди завершення навчального року — усім вам, шановні колеги, працівники коледжу, студенти, ліцеїсти!

**З повагою -
Л. В.Крупіна**

На нашій ліцейній планеті грецька «тетра» теж у неабиякій пошані. І ось чому. Протягом чотирьох півсеместрів на одній із чотирьох пар на день ми вивчаємо чотирикутники, квадрати, чотирирядкові віршовані строфи, а ще — слухаємо видатні квартети, читаємо роман О.Дюма про чотирьох сміливців мушкетерів, творіння М.Стельмаха «Чотири броди», занурюємось у події чотирьохсотрічної давнини. Ось тільки намагаємось обходити і не заробляти перші чотири бали в оцінках: це якось соромно для справжнього ліцеїста. Натомість пропонуємо

ницькі роботи в Малій академії наук, 59 ліцеїстів стали призерами в обласних, 9 — у всеукраїнських олімпіадах, тим самим довівши, що цей рік у ліцеї, як і в усьому світі, справді олімпійський, можна сказати — чемпіонський.

Сподіваємося, що дійсно переможцями по життю залишають стіни ліцею учні випускних груп (до речі, їх теж чотири) та майже сорок вихованців військового ліцею.

Повільно пливе на своєму крилатому човні зеленючий травень. Зацвітають усе нові квіти, сади переливаються білим, рожевим, бузковим, огор-

Моя группа Л - 21

Я хочу вам рассказать о своей группе Л-21. Как всегда, на профиль иностранной филологии поступают девушки. Их в моей группе большинство. Какие же мои девчонки? Они необыкновенные. Ещё совсем недавно были маленькими, несмышленными хохотушками, неуверенными в себе. Как же они изменились за эти три года! Умные, красивые, интеллигентные и воспитанные, они хорошо учатся, участвуют в разных конкурсах и олимпиадах, занимают призовые места и побеждают (Бондар М., Булах А., Дорошенко И., Кочергина А., Павелко Е., Сиделёва О., Суворова Г., Юрченко Ю.). Они пишут научные работы, защищают их и получают награды. Мои девчонки знают несколько иностранных языков: английский, испанский, немецкий, французский — и хотят совершенствовать свои знания как в высших учебных заведениях Украины, так и за рубежом. Они умеют талантливо петь и танцевать, писать красивые стихи о любви и о Родине. Староста группы Л-21, Булах Алла, — моя правая рука. Я всегда могу на неё положиться, знаю, что не подведёт.

А вот юношей у нас всего пятеро, зато каких! Максим Коваленко, например, увлека-

ется музыкой, отлично играет на гитаре. Дима Яцык с удовольствием занимается спортом, является постоянным участником клуба «Дебаты». Денис Васин умеет покорить сердце любой девушки лица. Максим Ворона талантлив, обожает литературу, пишет стихи, увлекается иностранными языками. Влад Поддубный — серьёзный, ответственный, эрудированный молодой человек.

Вот такими стали ученики и ученицы группы Л-21. Думаю, что это наш лицей помог раскрыть им таланты и способности, потому что здесь созданы все условия для этого. А ещё благодаря заместителю директора по учебно-воспитательной работе Крупиной Лесе Валентиновне, которая старается сделать жизнь лицеистов более содержательной, интересной и комфортной.

P.S. Дорогие мои, я вас люблю. Желаю, чтобы все ваши мечты сбылись, чтобы вы получили аттестаты с хорошими оценками и поступили в те ВУЗы, какие выбрали. А ещё, чтобы по жизни с вами шли рука об руку верные друзья, любовь и удача. Будьте счастливы и успешны.

Ваша Любовь Альбертовна

Не віриться, що вже майже минув третій, останній рік у ліцеї. Пролунає дзвоник — і наша група розлетиться по всій країні, але в пам'яті завжди залишатимуться яскраві моменти лицейного життя. Це і нулівки, і перескладання, походи в Соснівку, екскурсії та, звичайно, заняття. Ми дуже

вдячні за те, що отримали змогу займатися улюбленою справою — вивченням іноземних мов. Завдяки нашим учителям із захопленням поринали у навчання. Ми дуже вдячні викладачам та адміністрації за дружню й теплу атмосферу, за підтримку у подоланні перешкод, за отримані знання та високий рівень підготовки, який допоможе нам вступити до найкращих університетів України. Іноді нам було важко, але ми прямуємо до своєї мети та можемо з гордістю сказати, що лицей «Політ» — найкращий!

Марина Бондар, Л-21

«В нас є сила, в нас є моц, бо постійно їмо БОРЩ!»

Наїстися «БОРЩу» випало й мені... Сміялися перешиті смутком влучні дотепи Анатолія, і ткала захисний килим шляхетна Євгенова іронія, а до безнадійної реальності повертала вигадлива Кристинина ущипливість. Олексій і сам завжди шукав підтримки Всевишнього, й інших наставляв на цей шлях істинний. Марафонську дистанцію підкорили (кожен у свій час) Сашко й Остап. Уїдлива Поліна щонагоди гартувала словесно-логічну вправність. А ось Юля щодня складала пасьянс, аби все закінчилося пристойно. Зважився перемогти власну тінь Стас, прокладаючи шлях усіма засобами комічного — від гумору до сарказму й гротеску. Майстром самостворених утопій став Віталік, а жартівником із собою й близькими — Антон. Призвичаїтися до дратівливого «червоного плаща» довелося Владику, Аніті ж — покидати затишну мушлю (найчастіше їй помагали то Магеря, то Мірошник, то Савченко). Квіти

так і карпатських вуйків. Ярослав грався в пісочниці: то вміло закопував власні здібності, то всім миром шукали цей скарб. Діалектику життя, як жодний інший, пізнав Ігор, якому і від якого перепадало на горіхи (свекрухи відпочивають!). Випробовував не раз учительське терпіння Славко, а на невідступний двобій виходив лицарськи з піднятим заборолом. Духом авантюризму напувала кожного, хто потрапляв до її орбіти, Анжеліка — стійкий солдатик-ельф. Олімпійським неспокоєм (старших) і надією (дівчат), незважаючи на..., огортав Кімушка.

Різноманітним метеликом промайнуло ваше ліцейське дитинство, залишивши свої легковії дотики на всьому, що творило його ауру: задушевних бесідах, казані улюбленої страви, показових і не завжди уроках, велопробігу, волонтерських перегонах, Віталікових максі-справжніх і Кристининих міні-імпровізаційних виставах, прем'єрних відеопказах, омельницькому градуснику, лижному дебюті, Остаповому поетичному свавілі... Не забути мені того ніколи! Життя оперує такими безкінечно малими величинами, але з цих непомітних крихт воно створює безкінечно велике.

Пам'ятаєте, Л-22, класикове: «І все на світі треба пережити,

/ І кожен фініш — це, по суті, старт...» Перший брід подоланий. Безпечно ви почувалися в ньому завдяки батькам і наставникам. Бережіть їх і шануйтеся ради них. Сподіваюся, огортатимуть вас теплі спогади про шкільні роки, а пам'ятні кумедні випадки висушуватимуть сльози на ваших очах. Вірю у вас. Хай вам щастить, мої любі!

Т.О.Савченко

13-го вижили завдяки турботливості Дмитра, а його «апетитні» мешканці – Віталіка Навроцького. Після двобою з батьками (щонайменше чотири рази на рік) «незлим», тихим словом усі згадували люб'язну Карину. Мистецьки вчити вчителя зумів Сашко, наочно довівши на моєму прикладі, що «наука не йде до бука». Вправна Юля-вередуля (малі такі і є) — «майстер-шеф» — полонила як Кам'яні й просто Потоки,

Три роки разом із ліцейною родиною

З тремтливими руками, переживаючи я переступила поріг ліцею «Політ», і також його покину. Кожен день, проведений тут у компанії одногрупників, був наповнений різними емоціями: радістю від виконаної контрольної роботи, сміхом від жартів на парах та перервах, розчаруванням через небажану оцінку. Але які б відчуття не були, все одно хотілося повернутися у рідні стіни ліцею. Саме у цьому місці більшість із нас знайшла справжніх друзів, ще одну родину — групу. У скрутних ситуаціях ми намагалися підтримати один одного, знайти вирішення проблеми. Чи то зайняти порцію у їдальні, чи розробити «шпори» для контрольної, чи вигадати номер для концерту — усі наші здобутки — це старання не кількох окремих людей, а всього колективу Л-23.

Учителі — невід'ємна складова нашого ліцейного життя. Вони, як ніхто інший, намагалися нам передати усі накопичені знання, навчити нового, що може знадобитися в подальшому. Звичайно, кожен учитель по-своєму унікальний. У Тристана Віктора Миколайовича будь-яка цифра або вираз «гар-

не, красиве число», Самусь Лариса Іванівна настільки захопливо розповідає історії, що ми здатні пропустити їдальню, щоб дізнатися, чим закінчиться оповідання. Завдяки Кулініч Ганні Гордіївні наша вимова англійською набула правильних інтонацій, а Каменський Володимир Григорович потурбувався про наше здоров'я і навчив ди-

«Зірковий калейдоскоп», концерти, акції — усе це зближує і створює атмосферу справжньої великої родини. Старші групи, як дорослі брати і сестри, навчають молодших, дає слушні поради, а ті, у свою чергу, дружно підтримують гучними оплесками та вигуками під час різних конкурсів. Усі емоції, почуття, які ти відчуваєш під

хальній гімнастиці. Класна матуся Олена Андріївна завжди намагалася нам показати цікаві куточки України, і наші екскурсії ми запам'ятаємо на все життя. Лелекою, що оберігала нас під своїми крилами протягом усього життя в ліцеї, була Леся Валентинівна. Вона завжди подарує тобі теплу посмішку, дасть слушну пораду або підтримає добрим словом.

Соснівка, ярмарок,

час цих заходів, не передати словами, просто ти відчуваєш себе невід'ємною частиною єдиного цілого, що рухається в унісон.

Наші безтурботні дні закінчилися, і кожного з нас чекає доросле життя. І хто б що не говорив, я впевнена: кожен із нас із сумом прощається з ліцеєм, бо за три роки ці стіни стали рідними. Ми обіцяємо, що не забудемо ніколи свій дім.

Анна Коваленко, Л-23

Шкільне життя групи Л-24

Скільки всього хочеться написати та розповісти про Л-24!

Знадобилося цілих три роки, щоб наша група сформувалась і стала такою, яка вона є зараз. Наш профіль неоднозначний, бо поєднує у собі декілька напрямів: матема-

тика, інформатика, програмування та філологія. Це, здавалося б, дивне та незвичайне поєднання створює особливу атмосферу у групі, де всі між собою товаришують і за необхідності допомагають один одному.

У групі розкрилося безліч талантів у різних напрямках, починаючи з науки й закінчуючи творчістю. Ми маємо переможців усяких олімпіад — з інформатики, фізики, програмування різних масштабів (навіть за межами України), учасників МАНу з різних предметів, переможців творчих конкурсів. І ми дуже ними пишаємося, намагаємося підтримувати та підбадьорювати кожного. Дружня підтримка — це найцінніше у колективі, усі ми різні, кожен має до чогось хист, кожен вирізняється своїми здібностями серед інших, і, таким чином, є особливим. Товаришування, єдність, підтримка, взаєморозуміння,

допомога — усі ці цінності плекає в нас наш улюблений учитель фізики, чудовий класний керівник Антоніна Анатоліївна Мельник. Вона наставляє нас, пояснюючи, як важливо бути одним цілим, і, навіть коли у нас трапляються негаразди, як друга мама, поруч із нами й допомагає у вирішенні різних питань. Підтримує кожного, хвилюється, коли хтось із нас хворіє, і завжди поруч, коли в нас проблеми. Звертаючись до нашої надзвичайної Антоніни Анатоліївни, у першу чергу, хотілося б подякувати за все те, що Ви для нас робите, за те, як піклуєтеся про нас, як допомагаєте морально та фізично, як чуйно ставитеся до нас, підтримуєте, уболюєте, учите, і не тільки фізики. І просто дякуємо за те, що Ви нас витримуєте! Інколи ми буваємо нестерпні, можемо вести себе неповажливо, не дотримуємось обіцянок, але ми дуже цінуємо все те, що Ви для нас робите, і намагаємося щодня ставати кращими. Дякуємо за те, що Ви в нас є. Усі ці два роки з Вами були для нас чудовими, і сподіваємося, що не розчаруємо Вас у Ваших сподіваннях.

**З великою повагою,
група Л-24**

Кременчуцький ліцей із посиленою військово-фізичною підготовкою почав свою історію зі створення в Кременчуці в 1999 році на базі Центру

допризовної підготовки ліцейного класу з посиленою військово-фізичною підготовкою. Цього року відбувся перший набір вихованців, який складався

з 30-ти юнаків. Щорічно випускники вступають до вищих військових навчальних закладів, вищих навчальних закладів МВС, МНС.

Кременчуцький військовий ліцей із посиленою військово-фізичною підготовкою цього року відзначає свій 15-ий випуск. Останній дзвоник для ліцеїстів 2-го курсу пролунає 27 травня в стінах рідного ліцею. 38 юнаків пройшли пліч-о-пліч шлях довжиною у два роки до отримання атестату та почесного звання «випускник військового ліцею». За цей час вони прагнули вирости у справжніх молодих чоловіків, постійно поєднуючи навчання з інтенсивною військово-фізичною підготовкою. І це їм вдалося. Виховані та вдягнені по формі, трохи втомлені на уроках та неуважні, але завжди готові допомогти товаришам, учителям та друзям. Вони можуть пишатися своїми спортивними досягненнями. Приємно, що більшість із хлопців мають намір продовжити навчання та присвятити своє життя військовій справі. Сьогодні нам усім, як ніколи, хочеться відчувати себе захищеними. Маємо надію, що

наші випускники виростуть у чудових офіцерів та захисників України.

Вітаємо ліцеїстів, їх командирів, учителів та батьків із випуском!

Моя група АВ-21 дійшла до фінішу майже в повному складі. З 22 ліцеїстів атестат отримують 21. У мене це перший випуск, тому особливий. З перших днів хотілося бачити в них дорослих, самостійних, упевнених у собі юнаків. Але вони виявилися ще дітьми, які потребують підтримки та уваги. Я запам'ятаю кожного з них, бо кожен є особливий. Буду з задоволенням слідкувати за їх подальшими досягненнями та чекати нової зустрічі з ними. Після закінчення ліцею вони нарешті мають подорослішати, адже два роки їх учили бути відповідальними за власні вчинки. Уже час подбати про власне майбутнє. Я вірю, що все в них вийде!

І.С.Турченко,
класний керівник

Кілька слів на прощання...

Ліцей «Політ» очима випускника

Кінець навчального року, і кожен школяр вже чекає останнього дзвоника й літніх канікул. Одні випускники з побоюванням дивляться у майбутнє: пролунає останній дзвоник у нашому шкільному житті — і ми підемо у незвіданий світ. І тільки зараз, на фінішній прямій, помічаєш, який шлях подолано. Одинадцять років шкільного навчання, наполегливого здобування знань — одинадцять років дорослого життя в мініатюрі, з яких останні два-три роки ми провели в ліцеї «Політ».

Коли мене питають, чим же наш ліцей відрізняється від звичайної школи, я одразу відповідаю, що відрізняється наш «Політ» ставленням. Так, насамперед, ставленням до навчального процесу, до учнів, один до одного. Перше, що бачиш, коли приходиш на урок, це не тема й спосіб її викладу — це ставлення до учнів. Наша ліцей кожним сприйметься як велика родина, і ми насправді стали нею. Авжеж, ми не

знаємо всіх у ліцеї на ім'я й у групі ми не всі найкращі друзі, але якщо комусь потрібна допомога, ми збираємося завжди разом. Ми здатні стояти стіною за кожного з нас, якщо це потрібно, бо ми одна велика родина. І цей не підробний командний дух відчувається в усьому: у наших походах, екскурсіях, заходах, доброчинності, у тому, що ми здатні брати людей на поруки, вірити в краще, у тому, що всі ми здатні зрозуміти одне одного незалежно від віку й профілю. Ми сім'я учителів і учнів.

До того ж, ліцей не тільки один із взірців дружнього колективу, але й один із найкращих навчальних закладів області. Ні для кого не секрет, що в нашому ліцеї багато учасників і призерів олімпіад, конкурсів... І не важко зрозуміти, чому наші учні «беруть високі планки». Усе через те, що кожен учитель ставить до викладу матеріалу відповідально, кожен, безсумнівно, любить свою роботу і знає,

як належить її виконувати. У мене особисто, та що там, у кожного з нас, була можливість порівняти викладання предметів у школі й у ліцеї. В один голос визнаємо: ліцей об'єктивно кращий. До того ж, усі вчителі вимагають високих результатів, що і створює здорову конкуренцію в навчальних групах, а це, як відомо, стимул у навчанні. Кому б не було корисно мати достатній рівень знань для того, щоб зібрати робота, поговорити з волонтером його рідною мовою, написати програму чи пройти стажування в банку?

Ось чому нам, випускникам, не хочеться залишати ліцей. Бо він став для нас другим домом, ми знайшли тут другу сім'ю, ми звикли до вимогливих і відповідальних учителів, ми звикли працювати в колі товаришів — ми полюбили це. Ми всі стали кращими: нас зробили кращими. У нас повірили, нам допомогли, нас полюбили, нас оцінили. Учителі стали нашими друзями, тими, кому ми довіряємо, тими, кого ми поважаємо. Ось за що ми полюбили «Політ». Ми полюбили його за те, що він дав нам крила й навчив літати.

Поліна Корягіна, А-22

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам №1152.

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua